

[Alfred Jensen.]

snyderi. Jeg synes hellere, man skulle begynde andre steder.

Endelig har jeg en bemærkning til spørgsmålet om eftergivelse af skat, og det er heller ikke nogen ny bemærkning; det drejer sig om de arbejdsløses skattebetaling. Jeg har den opfattelse, at når samfundet ikke er i stand til at skaffe sine borgere arbejde, må det behandle dem på en lempelig måde, give dem mulighed for at leve en ordentlig tilværelse ved at sikre dem enten dækning for tabt arbejdsfortjeneste eller en understøttelse, som rækker til dagen og vejen. Som det er nu, ved vi, at det er en stor indtægtsnedgang, de arbejdsløse er udsat for; under sådanne omstændigheder må det være rimeligt, at det udtrykkeligt fastslås, at den arbejdsløse fritages for skattebetaling i en periode svarende til den tid, han går ledig.

Det forslag, der her foreligger til behandling, er ikke af en sådan beskaffenhed, at den kommunistiske gruppe kan gå ind for det. Det må gennemgå mange og væsentlige ændringer, hvis det skal kunne påregne vor støtte ved anden og tredje behandling.

Kirsten Gloerfelt-Tarp: Selvom det fremsatte forslag til skattereform ikke fører til noget resultat i år, vil jeg dog fremføre nogle bemærkninger om et par punkter af familiepolitisk karakter i det håb, at disse bemærkninger vil blive taget med i overvejelserne, når skattereformen engang føres ud i livet.

Det er en skuffelse for mig at se, at børnefradraget ikke som af skattekommissionen foreslået er blevet ændret til børnetilskud, bl. a. fordi de personer, hvis indtægt er så ringe, at der ikke bliver tale om skat, ikke opnår nogen økonomisk støtte gennem børnefradrag og, som skattekommissionen fremhæver det, således ikke stilles bedre end forsørgere uden børn med samme indtægt eller en ikke-forsørger med tilsvarende økonomiske forhold. Jeg mener derfor, at børnefradraget bør omregnes til børnetilskud. Vi har ganske vist nu fået andre børnetilskud i tilknytning til ophævelsen af tilskudsordningerne, men de er, selv når vi gennemfører de forhøjelser, der for tiden behandles her i tinget, alligevel ikke af en sådan højde, at man ikke måtte ønske dem forhøjet. Børn er i nutidssamfundet, ikke mindst i byerne, en stor økonomisk byrde.

I denne forbindelse vil jeg gerne gentage, hvad jeg fornylig sagde her i tinget, da lovforslaget om børnetilskud var til første behandling, at børnetilskud bør som i Sverige udbetales til moderen og ikke modregnes i skatten. Sker dette, er der større sandsynlighed for, at børnetilskuddene opfylder deres formål: at komme børnene tilgode.

I lovforslaget er sambeskatningen af ægtefæller opretholdt. Selvom sambeskatningsprincippet i praksis kan virke meget urimeligt, kan jeg godt se, at når skatteevnen skal lægges til grund, er der noget, der taler for i almindelighed at lægge ægtefællernes samlede indtægt til grund. Vanskelighederne ved at opstille et andet princip ligger også i, at ægteskaberne er så uensartede. I nogle tilfælde har den ene ægtefælle alene erhvervsindtægt, i nogle tilfælde arbejder begge ægtefæller i den enes eller begges bedrift. I andre tilfælde har ægtefællerne hver sit erhverv, og indenfor denne gruppe gør der sig igen store forskelligheder gældende, idet hustruens selverhverv har et meget forskelligt omfang og svinger mellem et regulært heldagsjob og lidt arbejde i ny og næ.

Det vil derfor uden tvivl være vanskeligt at finde et system til afløsning af sambeskatning, der passer for alle ægteskaber. Men skal sambeskatningen af ægtefæller som princip opretholdes, må der træffes særlige bestemmelser for, at den ikke i forbindelse med den stærke progression i skatteskalen skal medføre en økonomisk ulige behandling af de forskellige slags ægteskaber og af ægteskaber i forhold til den øvrige befolkning og i nogle tilfælde derved virke som en straf på ægteskabet. Tillige må der træffes bestemmelser for, at sambeskatningen ikke af ægtefæller skal føles som en udefra påtvungen gensidig økonomisk afhængighed. Det har man delvis erkendt.

Det første har man i den gældende lovgivning søgt at imødegå ved at tillade et fradrag i den indtægt, der lægges til grund for skatteansættelsen, når hustruen har selverhverv. Fradraget er som bekendt, og som omtalt tidligere, højst 2 000 kr., dog højst halvdelen af hustruens selverhverv. Det indførtes i den form i 1946 ud fra den erkendelse, at den hidtidige kraftige beskatning af de gifte selverhvervendes erhvervsindtægt hemmede de gifte kvinders lyst til at søge beskæftigelse udenfor hjem-